

samme her i de senere Aar været Tilfældet med Kvartprocentstatten. Dette er mindre vigtigt, men af større Betydning er det, at den vigtigste Indtægtspost, Udførselstolden af Sukker, Rom og Mallas, som udgør næsten Halvdelen af samtlige Kommunens tillagte Indtægter, er en i høj Grad fluktuerende Afgift, hvilket vilde være lidet heldigt paa et saa lille Budget; af den som Bilag Nr. 2 medfølgende Fortegnelse vil det ses; at Afgiftens Minimum i de sidste 24 Aar har været \$ 13,042,08 dens Maximum \$ 60,817,78. Det er sandt nok, at Gennemsnit af Afgiften selv efter de sidste Aars lave Priser er \$ 28,000; men det har kun naaet dette Beløb, fordi Høstene have været ekseptionelt store. Det er imidlertid at frygte, at de gode Aar, som Den har haft siden 1878 ville afløses af mindre gode, og det kan næppe haabes, at der vil blive væsentlig højere Sukkerpriser; den i afvigte Sommer stedsfundne Stigen er igen afløst af Priskald. Og med lave Priser i et uheldigt Aar vil Afgiften langt fra indbringe det anslaaede Beløb.

Selv om det foreliggende Lovforslag emanerede som Lov med saadanne Vædringer, at der netop var Balance imellem Kommunens Indtægter og Udgifter, kan det altsaa ventes, at der meget snart vilde opstaa Spørgsmaal om, hvorledes et Understud vilde være at dække, og den eneste Maade, hvorpaa det kan ske, vilde formentlig være Paalæg af nye Skatter. Men efter hvad ovenfor er bemærket, mistviuler Raadet om, at det lader sig gøre at rejse noget betydeligt Beløb, og forudsætter, at det vil være umuligt for Den ved egne Kræfter at holde de kommunale Institutioner i Gang saa at Moderlandets Regering for at undgaa store Kalamiteter, vil anse det fornødent at yde Den Hjælp paa lignende Maade som nu, om end i mindre Udstrækning.

Under disse Omstændigheder vil det forstås, at Kolonialraadet ikke kan udtale sig til Gunst for det foreliggende Lovforslag, og at det tillige anser sig for fritaget for at fremkomme med detaillerede Vædringsforslag. Paa den anden Side skal det gentages at Raadet anser det i høj Grad ønskeligt for Kommunens og Kolonialraadets egen Skyld, at den nuværende Ordning af Dens finansielle Anliggender afløses af en anden, der bedre vil bestaa med Kommunens og Raadets Følelse af Ansvar for paabvilende Forpligtelser. Den Ansættelse, Raadet nærer om, hvilke Forandringer Kolonialloven bør undergaa for at opnaa den nævnte Følge, er i det foregaaende fremst i sin Almindelighed, nemlig at Kolonialkassen, foruden at den fritages for sin Gæld til Statskassen og for sin Garantiforpligtelse overfor Aktieholderne i Fælleskogeriet, endvidere fritages for Udgifterne til Militærvæsenet, hvilket saa vidt vides i alle andre vestindiske Kolonier bæres af Staten, og saadanne andre Udgifter, at den derved bliver i Stand til at afholde de øvrige. Det er en Selvfølge, at saabel Militærvæsenet som de Anliggender, hvortil Kolonialkassen intet bidrager, maa udtages fra de Sager, med Henhyn til hvilke Kolonialraadet kan deltage i den lovgivende Myndighed. Raadet har Betænkelse ved at paapege bestemte Udgifter, der efter dets Formening billigvis kunde overtages af Statskassen, eftersom Raadet jo væsentlig alene kan appellere til Uædelmodigheds- og Billighedsfølelser hos Moderlandets Regering og lovgivende Magt; men man tillader sig at nævne f. Eks. Guvernørens Gage m. m., der saa vidt vides i de engelske Kolonier betales af Staten. Raadet skal derhos henlede Opmærksomheden paa, at det synes ønskeligt, at Kolonialkassen stilles saaledes, at det kan ventes, at den ikke i den nærmeste Fremtid maa anholde om Bistand fra Statskassen. En Garanti for, at Den ikke beriges paa dennes Befordring, vil kunne erhverves, hvis den nye Lov kun gives Gyldighed for et begrænset Tidsrum (5-10 Aar), da den lovgivende Magt efter Fristens Udløb vil kunne tage under Overvejelse, til hvilke Forandringer Loven trænger, og bestemme, hvorledes et eventuelt Overstud kan anvendes. I denne Forbindelse bør det maasse bemærkes, at det sikkert maa siges om Kolonialraadet, at det aldrig har modsat sig Forslag til Love eller Anordninger, forelagte af Administrationen, hvad enten de sigtede til at indskrænke Udgifter eller paa en eller anden Maade at forandre den bestaaende Lovgivning og at det ej heller, i det mindste i de senere Aar, i Betragtning af Kolonialkassens uheldige Forfatning, nogenstinde har taget Initiativ til nye Udgifter, men som bekendt endog flere Gange forklaret Forslag stillede af Administrationen, fordi paagældende Udgift syntes det ikke uomgængelig fornøden. Det er maasse fremdeles ikke overflødig at tilføje, at en Beslutning af Kolonialraadet om selv den ubetydeligste Udgift ikke har Gyldighed, medmindre den tiltrædes af Guvernøren, Finansministeren eller Kongen.

I Henhold hertil tillader Raadet sig, med 11 Stemmer mod 1, at rette en ærbødig Anmodning til Finansministeren om ikke at søge det forelagte Lovforslag fremmet, men at virke for, at en Lov udgaar, som forandrer Kolonialloven af 1863 i Overensstemmelse med det i det foregaaende udviklede.